

HANGULAT.

GUY DE MAUPASSANT. FORD.: DR. PETRICH BÉLA.

□ Roubére Julie asszony nénjét, Létoré Henriette-et várta, aki sveici útjáról tért vissza.

□ A Létoré házaspár körülbelül öt hete utazott el. Henriette férje egyedül tért vissza calvadosi birtokukra, hová fontos érdekek hívták; ő maga Párisba ment nővéréhez, hogy néhány napot nála töltsön.

□ Leszállt az est. A homályba burkolt, kiseded, polgárias izlésű szalónban Roubérené szórakozottan olvasott. Minden zajra fölvetette szemét.

□ Végre megszólalt a csengő és nagy úti ruháiba burkolva megjelent a nénje.

□ Még mielőtt jól szemügyre vehették volna egymást, heves ölelésben forrtak össze, és ha olykor ki is bontakoztak egymás karjaiból, rögtön előlről kezdték ölekezésüket.

□ Aztán csevegni kezdtek; egészségük, családjuk s ezer apró dolog felől kérdezték egymást s míg Henriette leoldotta fátyolát s levette kalapját, gyorsan, szakadozottan és játszin szökelve ömlött ajakáról a csevegő szóár.

□ Ezalatt egészen besötétedett. Roubérené lámpáért csengetett. Mikor világosság áradt szerte a szobában, végre megnézhetette a nővérét. Karjait ölelésre tárta és úgy nézte.

□ De ajkán fagyott a szó és megdöbbenve, szinte rémülten állott meg. Létoré asszonynak mindkét halántékán egy-egy ősz hajtincs fehérlett. Hajzatának többi része sötét-feketén fénylett; de ott a halántékon ezüst patakként fehérlett a két tincs, hogy aztán beléfolyjon a haj sötétlő hullámvászába. Alig volt még huszonnégy éves; az őszülése is hirtelen támadt: amióta Sveicba utazott. Roubérené

mozdulatlanul, szinte kábultan nézte egyre a nénjét, majdhogy sirva nem fakadt, mintha valami titokzatos, rémes szerencsétlenség szakadt volna nővére.

□ Könnyek közt kérdezte:

□ »Mi bajod, Henriette?«

□ És Henriette szomorú, beteg mosollyal felelé:

□ »Semmi bajom, biztosítlak. Fehér fürteimet nézed?«

□ De Roubérené hevesen megragadta vállait s szemét szemébe mélyesztve, újra kérdezte:

□ »Mi bajod? Mondd, mi bajod? De ne hazudj, mert rájövök.«

□ Szemtől-szembe álltak. Henriette halálosan el-sápadt; lehunytszeme szögletében könnyek csillogtak.

□ Roubérené újra kérdezte:

□ »Mi történt veled? Mi bajod? Felelj!«

□ Ekkor végre megtörtén s a lemondás hangján mormolá:

□ »Szeretóm van!«

□ S ráborulva huga vállára, fájdalmasan zokogott.

□ Mikor lecsillapúlt kissé és melle zihálása is csöndesebb lett, elkezdett gyorsan beszélni, mintha el akarta volna vetni magától a titkát, mintha szíve egész fájdalmát ki akarta volna önteni huga előtt.

□ Aztán kéz-kézben görcsös szorítással leültek a szalón sötét háttérében egy kerevetre s Roubérené, nénje nyaka köré fonva karját és szívéhez szorítva őt erősen, figyelmesen hallgatott.

□ □

□ »Elismerem, hogy nincs mentség számomra; magam se értem magamat, és úgy érzem, mintha megvolnék örülve e nap óta. Vigyázz, kicsikém,

vigyázz magadra! Ha tudnád, mily gyöngék vagyunk! Mily könnyen engedünk s mily gyorsan bukunk el!

□ Elég egy semmiség, egy röpke ellágyulás vagy mélabú, mely hirtelen, váratlan suhan be szívünkbe, egy vágygyal teli pillanat, mikor heves, taszító szükségét érezzük annak, hogy megcsókoljunk valakit.

□ Ismered férjemet és tudod, hogy mennyire szeretem. De oly komoly s oly megfontolt! Nem érti meg az asszonyi szív gyöngédebb rezzenéseit. Mindig, de mindig egyforma. Mindig jó, mindig mosolygó, mindig előzékeny és mindig korrekt. Oh, mint szerettem volna, ha karjaiba ragad és eltakar azokkal a lassan, édesen hulló csókokkal, melyek két szerető szívet egymásba forrasztanak s néma vallomásként égnek el testünkön! Óh, mennyire szerettem volna, ha néha megfélekedezik magáról, leereszkedik hozzám, szükségét érzi ölelésemnek és könnyeimnek!«

□ »Ostobaság, tudom; de, látod, mi asszonyok már ilyenek vagyunk. Ez ellen mi semmit se tehetünk.«

□ »Soha még csak a fuvallata sem ért annak a gondolatnak, hogy megcsaljam a férjemet. Most már ez is megtörtént — szerelem nélkül, ok nélkül, minden nélkül; egyszerűen azért, mert holdvilág ragyogott egy éjjelen a lucerni tó fölött.

□ Már egy hónapja utaztam együtt férjemmel és hideg közömbössége mindig megbénította szívem lelkes föllángolásait, lelkem rajongó hevülését. Mikor a felkelő nap fényénél vágatva repült lefele a hegyek lejtőin a gyorskocsi négy paripája és én az áttetsző reggeli ködön keresztül elnyúló völgyeket, erdőket, folyókat és falvakat láttam és újjongva tapsolni szerettem és elragadtatással kiáltottam:

□ »Mily szép! Mily csodás! Édes barátom, ölelj meg hát!« Ő hideg, leereszkedő mosollyal és a vállait is vonogatva kissé, csak ennyit felelt: »Azért, hogy magának, édes, tetszik a táj, nem szükséges éppen ölleknünk.

□ Bennem megfagyott ilyenkor a vér. Hiszen ha szerelem lángja lobog sziveinkben és köröttünk a természet csodái ellágyító erővel hatnak ránk, — úgy gondolom én — még hatalmasabb erővel kell felcsapni szerelmünknek.

□ Volt a lelkemben fel-fellobbanó költészet és ábránd és nem engedte, hogy túlcsapva gálján szerteáradjon. Egy túlhevített katlanban bennefulladt minden pompás párázatos gőz.

□ »Egy este, (akkor már négy napja voltunk egy flueleni hotelben megszállva), Róbert migraine-ről panaszkodott és vacsora után rögtön lefeküdt.« Én pedig kimentem a tó partjára sétálni.

□ Tündérmesék csodás éje remegett a tájon. A kerek hold az égbolt közepén tündökölt; a nagy hegyeken — úgy rémlett — mintha ezüstös fővegként csillámlott volna a tó és a bársonyos sima tavon villogó pikkelyek halk remegése siklott végig. Lágy, édes volt a levegő; az a szívig ható puha enyhesség röpködött benne, mely szinte aléltta bágyasztja a lelkünket és megfoghatatlan ellágyulásba ringatja egész valónkat. Mily érzékeny s mily rezzenő a lélek ilyenkor! Mily hirtelen száll belé remegés és mily gyorsan, mily erővel lopózik belé az érzés!

□ Leültem a fűbe és néztem e csodás, mélabús nagy tavat. Valami különös dolog ment végbe bennem: a szerelem sóvárgó, telhetetlen vágya osont a szívembe és minden porcikám fellázadt, unott, egyhangu életem ellen. Hogyan? Hát holdas fényben úszó tó partján soha sem sétálhatok én egy olyan férfi karján, akit szeretek? Hát soha sem fogom érezni ama mélységes, megőrzítő, édes csókok belém szálló erejét, melyeket boldog szerelmesek váltanak szerelemre alkotott lágy éjszakákon. Lázás hévvel vaj' nem ölelnék-e majd engem is vad szenvedélyajzotta karok, mikor reám borúl a nyári esték áttetsző árnya?

□ És sirni kezdtem — hosszan, szivettépően.

□ Ekkor hirtelen zajt hallottam.

□ Egy férfi állott mögöttem, aki merően egyre csak engem nézett. Egészen hátrafordítottam a fejemet. Ekkor megismert és közelebb lépve, résztvevően kérdezte: »Ön sir, asszonyom?«

□ Fialat ügyvéd volt, aki édes anyjával tett nagyobb utazást. Már többször találkoztunk és tekintete olyankor mindig rajtam pihent.

□ Annnyira fel voltam indulva, hogy nem tudtam,

mit feleljek, mire gondoljak? Végre fölálltam és azt mondtam, hogy rosszúl vagyok.

□ Velem tartott és a legnagyobb tisztelettel és egyszerűséggel haladt oldalamon. Utunkról beszélt.

□ Ki tudta fejezni mindazt, amit éreztem és megértette jobban mint én mindazt, ami borzongásba hozta olykor egész valómat.

□ És egyszerre csak verseket mondott: Musset verseit. Kimondhatatlan érzés fojtogatta a torkomat. Úgy rémlett, mintha maguk a hegyek, a tó, a hold sugaras fénye is bűvös, édes dalokat dalolnának . . .

□ És mintha ígézet varázsa kötött volna le, bohó

fejem, nem tudta miért, nem tudta hogyan történhetett mindez.

□ Tóparti kíséremet csak másnap láttam viszont — az elutazás pillanatában.

□ Letette nálam névjegyét.

□ □

□ És Létoré asszony félig ájultan roskadt h u g a karjai közé; egyre sóhajtott és szinte kiabált fájdalomában.

□ Roubére-né komoly, szelid áhítat hangján csak ennyit mondott.

□ »Látod, édesem, látod, gyakran nem férfit szeretünk mi, csak magát a szerelmet. És azon az estén a holdfény volt igazi szerelmesed.

